

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia|| Ivridica,|| Sev Ivs Civile Theologicvm,||

Fickler, Johann Baptist

Dilingæ, 1575

VD16 F 976

Quantæ curæ & religioni maximis Imperatorib. Catholica fides fuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63414)

benevolentiam nobis credimus obligari, unde spes tota vicissitudinis expectetur.

**IMPERATOREM
ROM. NON DEBERE SE IM-
MISCERE CAUSIS EC-
CLESIASTICIS.**

IUSTINIAN. IMP. IN AVTH. QVOM.
oport. Episc. &c. in princ. cum glo. sup. ver.
conferens generi.

Imperator non debet se immiscere spirituali iurisdictioni: ad quid. n. se pro Deo intromittit de spiritualib. vel Ecclesiasticis, cum sciat ad se non pertinere? glo. in §. sancimus. Auth. eod. tit.

**QUANTÆ CVRÆ
ET RELIGIONI MAXIMIS IM-
PERATORIB. CATHOLICA
FIDES FVERIT.**

IMPP. THEODOSIVS ET VALENTI-
nianus A.A. in l. Inter ceteras: ll. nouellar. Theodosij:
De Iuda. Samarit. haretic. & Paganis, tit. 2.
ad Florentium P R. P.

Inter ceteras sollicitudines, quas amor publicus perugili nobis cogitatione indixit, præcipuam imperatoris maiestatis curam esse perspicimus, verè religionis indaginem, cuius si cultum tenere potueris, iter prosperitatis humanis aperimus inceptis. Quod vsu lōge

Religiōis verè indago, præcipua Principis cura esse debet.

atatis experti, piæ mentis arbitrio ad posteros
 vsque perennitatis iure fundare decreuimus,
 ceremonia sanctitatis. Quis enim tam mente
 captus, tam nouæ feritatis immanitate dam-
 natus, vt cum videat cœlum diuinæ artis im-
 perio, incredibili celeritate intra sui spatia
 metas temporû terminare: cum syderum mo-
 tum, vitæ commoda moderantem, dotatam
 mensibus terram, mare liquidum, & immensi
 operis vastitatem finibus naturæ conclusam,
 tanti secreti, tantæ fabricæ non quærat auctore?
 Quid sensibus excæcatos Iudæos, Samaritas,
 Paganos, & cætera hæreticorû genera porten-
 torum audere cognoscimus? Quod si ad sani-
 tatem mentis egregiæ legum edicta reuocare
 conemur, seueritatis culpâ ipsi præstabunt, qui
 duræ frõtis obstinato piaculo locum veniæ nõ
 relinquunt. Quamobrè cum sententia veteri
 desperatis morbis nulla sit adhibenda curatio,
 tandem ne ferales secte in vitam, immemores
 nostri sæculi, velut indiscreta cõfusione licen-
 tius euagentur, hac victura in omne æuum le-
 ge sancimus, Neminem Iudæum, neminem
 Samaritam, neutra lege constantem, ad hono-
 res et dignitates accedere, nulli administratione
 patere ciuilibus obsequij, nec defensoris fun-
 gi saltem officio, Nefas quippè credimus, vt
 supernæ maiestati, et Romanis legibus inimi-
 ci, vltioresq; etiam nostrarû legum surreptiuæ
 iurisdictionis habeantur obtentu, et acquisitæ
 dignitatis autoritate muniti, aduersum Chri-
 stianos

Curaturarû
 Dei admi-
 ratio

Desperatis
 morbis fru-
 stra adhibe-
 ri remedia.

Iudæos hære-
 ticos ad ho-
 nores & pub.
 officiorû ad-
 ministratiõem
 non admitti
 debere.

Hæreticos nõ
 posse Iudices
 esse.

stianos, & ipsos plerunq; sacre religionis Antistites, velut insultantes fidei nostræ, iudicandi vel pronuntiandi quod velint habeant potestatem. Illud etiam pari consideratione rationis arcentes, ne qua synagoga in nouam fabricam surgat, fulciendi veteres permiffa licentia, quæ ruinâ præsentaneam minitantur. Præterea precipimus, vt quicunq; seruum seu ingentium inuitum, vel suafione flectendo ex cultu Christianæ religionis in nefandam sectam, ritumue traduxerit, cum dispendio fortunarum capite puniendum. Vt quisquis igitur vel infulas cœperit, acquisitis dignitatibus non potiatur, vel synagogam extruxerit, compendio Ecclesiæ Catholicæ se nouerit laborasse. Imò qui ad honores irrepserit, habeatur, vt antè, conditionis extremæ, etiamsi honorariam promeruerit dignitatè. Et qui synagogæ fabricam cœpit, non studio reparandi, cum damno quinquaginta librarum fraudetur ausibus suis. Cernat præterea bona sua proscrip-
tæ pœnæ mox sanguinis destinandus, qui fidem alteri expugnauit peruersa doctrina. Et quoniam decet imperatoriam maiestatem ea provisione cuncta complecti, vt in nullo lædatur publica utilitas, Curiales ciuitatum omnium, nec non cohortales onerosis, quin etiam militiæ, seu diuersis officiis facultatum, & personalium munerum obligatos, suis ordinibus, cuiuscunq; sectæ sunt, inhærere censemus, ne videamur hominibus execrandis contume-

Iudæis prohibetur synagogas ædificare.

Ne Christianos ad suum ritum seducant.

Imperatoris cura est, ne vnquam lædatur resp.

Ne præfint
carceribus
Christiano-
rum.

Fortè rectius,
pellatur.

lioso ambitu immunitatis beneficiū præstitisse, quos volum⁹ huius cōstitutionis autoritate dānari. Hac exceptione seruata, vt apparitores memoratarū sectarū, in priuatis duntaxat negotiis nullius iudicis sentētijs exequātur, nec carcerali p̄sint custodia, ne Christiani, vt fieri adsolet, nōnunquam obstrusi custodum odijs alterū carcerem patiantur, incertū an iure videātur inclusi. Hinc prospicit nostra clemētia, Paganorū quoq; & gētiles immanitates vigiliam nostrā debere sortiri, qui naturali vesania & licētia pertinaciue religionis tramite dissidētes, nefarios sacrificiorū ritus, & funestæ superstitionis errores occultis exercere quodāmodo solitudinibus designantur, nisi ad supernæ maiestatis iniuriā, & temporis nostri cōtemptrum eorū scelera professionis genere publicentur. Quos nunc promulgatarum legum mille terrores, nunc denūciati exilij p̄na cōpescant, vt si emendari nō possint, mole salutem criminum & illuue victimarum discerēt abstinere. Sed p̄sus ea furoris peccat̄ audacia, his improborū conatibus paciētia nostra pulsatur, vt si obliuisci cupiat, dissimulare nō possit. Quanquā igitur amor religionis nunq̄ possit esse securus, quanquā Paganorum demētia cūctorum suppliciorum acerbitates exposcat, lenitatis tñ memores nobis in nata, trabali iussioe decreuimus, vt qcunq; pollutis cōraminatisq; mētibus in sacrificio q̄libet in loco fuerit cōprehensus, in fortunas eius, in sanguinē ira nostra

nostra confurgat. Oportet em̄ dare nos hęc vi-
 ctimā meliōre, ara Christianitatis intacta ser-
 uata. An diutius perferimus mutari temporū
 vices, irata cœli temperie: quę Paganorū ex-
 acerbata perfidia, nescit natura libramenta ser-
 uare? Vndē em̄ ver solitam gratiam abiurauit?
 Vndē æstas messe ieiuna laboriosum agricolā
 in spē destituit aristarum? Vndē hiemis intem-
 perata ferocitas vbertatē terrarum penetrabili
 frigore sterilitatis laesione dānauit? nisi quod
 ad impietatis vindictam trāsit lege sua naturę
 decretū. Quod ne posthac sustinere cogamur,
 pacifica vitiōe, vt diximus, pianda est superni
 numinis veneranda maiestas. Superest, vt quę
 in Manichæos, Deo semp̄ offensos, quę in Eu-
 nomianos, hæreticę fatuitatis autores: quę in
 Montanistas, Phrygas, Photinos, Priscilliani-
 stas, Ascodrogos, † Hydroparastatas, Borpori-
 tas, Orphitas, innumerabilibus cōstitutionib.
 lata sunt, cessante desidia celeri executioni
 mandentur, Florenti Præfecte charissime Au-
 gustorū. Illustris igitur, & magna autoritas
 tua, cui cordi est cum diuinis tū principalibus
 adhibere iussionibus famulatum, quę insatia-
 bili catholicę religionis honore decreuimus,
 propositis excellentiæ suę solēniter edictis, in
 oīm faciat peruenire notitiā. Prouinciarum
 quoq; moderatoribus præcipiat intimari, vt et
 corū pari sollicitudine cunctis ciuitatibus, atq;
 puinciis, quę necessario sancimus, innotescāt.
 Dat. prid. Calen. Febr. Constantinop. Theod.
 A. XVII. Cos.

F 4 Hac

◊ Hæretico-
 rum cōsue-
 tudine ipsi
 etiā elemē-
 tis iniuriā
 ◊ inferri, alibi
 ◊ censent iudē
 ◊ quoq; Imp.
 in l. Ariani.
 ◊ C. de hæret.
 & Manich.

Damnatio
 hæresum,

† Alias Tac-
 codrogitas.

Hac lex eleganti pramisso religionis & agnitio-
nis Dei encomio, & quæ circa eam conseruandâ Im-
peratoris partes sunt. specialiter iubet, vt nullus lu-
deus, nullus Samaritanus ad vllū militiæ, aut admi-
nistrationis honorē possit accedere, neq; defensoris of-
ficiū vlla ratione suscipere, neq; carceris esse custodē:
ne forsitā sub specie cuiuslibet officij Christianos, vel
etiam sacerdotes sub quacunq; occasione iniuriis au-
deant fatigare, et ne inimici legis nostræ, legib; nostris
Christianos condemnare vel iudicare presumant.
Nullam denuo audeāt extruere synagogam, sed rui-
nas tantū reparare. Et ne Christianos vel seruos vel
ingenuos audeant quacunq; persuasione in suam le-
gem trāsferre. Postremò hæc lex damnat sectas, quæ
iubi nominatim continentur insertæ.

IMPP. GRATIANVS, VALENTINIANVS,
& Theodosius AAA. in edicto ad populum Constantino-
politano in 1. l. C. de summa trinitate & fide Ca-
tholica, & vt nemo de ea publicè
contendere audeat.

Subditos Ro-
mani Imperij
esse debere
Catholicos.

CVNCTOS populos, quos clementia nostræ re-
git imperium, in tali volumus religione
versari, quam D. Petrum Apostolū tradidisse
Romanis, religio vsq; adhuc ab ipso insinuata
declarat. quamq; Pōtificem Damasum sequi
claret, & Petrum Alexandria Episcopum, vi-
rum Apostolica sanctitatis. Hoc est, vt secun-
dum Apostolicam disciplinā, Euangelicam-
que doctrinam, Patris & Filij & Spiritus san-
cti vnam Deitatem sub pari maiestate, & sub
pia trinitate credamus. Hanc legē sequentes,
Christia-

Christianorum Catholicorum nomen iube-
mus amplecti: reliquos verò dementes vasa
nosq; iudicantes, hæretici dogmatis infamiã
sustinere, Divina primum vindicta pòstetiam
motus animi nostri, quem ex cœlesti arbitrio
sumpsimus, vitione plectendos.

Hæreticos &
huius & futu-
ri sæculi pœ-
nas incurtere.

*Theodosium Imp. hanc suæ fidei confessionem
emississe simul atque baptizatus fuerit, ab Episcopo
Thessalonicensi scribitur.*

IUSTINIANVS IMP. IN L. 5. C. D.
tit. De sum. trinit. & fid. cath. &c.

CUm recta atq; irreprehensibilis fides, quam
prædicat sancta Dei catholica & Apostoli-
ca Ecclesia, nullo modo innouationem reci-
piat, NOS SEQVENTES SANCTORVM
APOSTOLORVM, ET EORVM, QUI
POST EOS IN SANCTIS DEI EC-
CLESIIIS CONVERSATI SVNT, DO-
GMATA, iustum fore existimauimus, cun-
ctis manifestum facere, qualiter de fide, quæ in
nobis est, sentiamus, insistentes & adherentes
traditioni & confessioni sanctæ Dei Ecclesiæ
Catholicæ, &c.

Catholicam
religionē nō
admittere
innouatio-
nem.
His nota san-
ctorum pa-
trum scripta,
Apostolicis
æquiparari.

*Istius autem Imperatoris confessio Catholica suo
sequetur loco.*

IUSTINIAN. IMP. IN EDICTO DE FI-
de Catholica ad populum Constantinopolita-
num Constit. 132.

Recta fides
summum bon-
num.

PRæcipuum summumq; omnibus homini-
bus bonum esse credimus rectam veram & ir-
reprehensibilis Christianæ fidei cōfessionem,